

Improvizace č. 17

Možná?
to co se mi zdálo
nebyl sen
a stálo m?lo
(a) nebyl jsem.

* * *

Není věcko zlato, co se blíská
v jasů slunečného spektra.
A když zavážu oči, dejme tomu,
neutronu v hlubinách tmy,
v labyrintu vědeckého metra.

Takové jsou sny.
Sny a zdání?
o magii, o litaních,
to už známe:
sny se zdají,
zdání klame.

Lodě nekřijí oblohu.
Hvězdy nepadají do dlaní
a já?že k nim nemohu
vylézt jen tak po laně.

Ale jak bylo krásné moje modré z nebe,
byly to byly věstky v letě duze.

Je strážná přijít o iluze.

Neschovám je do rukou?,
pozitivem je po zatřesení.
Marnojedka a časově v něm hřívá
věcko skryje ve svém ranci.
Neschovám je. Nemám ranci.

Děv co zvalo k tanci, dneska bere roha.

A tak bům o iluze promarně maratón.
Jsa potrativ cit pro vkus, lisku, věru v Boha,
věru v rozum a v patěch ty dva zloděje.
A iluzě co mi zbyla
je můj plachý naděje.